

Chương 11

Muốn đàm phán thì cô phải thể hiện được thực lực bản thân, Văn Đan Khê vắt nát óc nghĩ xem mình còn tài nào để tung ra không đây. Về phần thi từ ca phú, đàn hát xướng ca linh tinh gì đó, áng chừng mấy người đầu thô này chẳng thích nổi đâu. Còn đạo trị quốc, đạo buôn bán thì tạm thời họ không xài được. Xét hết một loạt thì ngẫm lại chỉ có y thuật và tài nấu ăn là còn đất dùng thôi. Văn Đan Khê định bụng sẽ vận dụng cách lần trước, làm một bữa cơm thịnh soạn để đãi nhóm Trần Tín ăn thả cửa, sau đó nhân cơ hội đặt vấn đề luôn thể.

Nghĩ thông rồi Văn Đan Khê bèn chào Lý Băng Nhạn, vào bếp kiểm tra xem có thể chuẩn bị món gì. Cô hít sâu một hơi, khởi động tay chân, nhủ thầm: Cô cần phải quen dần với hoàn cảnh này, về sau nó sẽ còn tiếp diễn nữa, nếu lần nào cô cũng sa sút tinh thần thế này thì sao sống tiếp được nữa chứ!

Văn Đan Khê thâm dụng lại tâm lý cho mình. Dần dần cô cũng lấy lại được sinh lực.

Cô nhờ Lý thăm và Vương thăm làm thịt hai con gà trống nuôi trong nhà, một con làm gà hầm nấm, một con làm món gà cay. Hôm nay trong thôn không bán thịt, nên cô bảo Lý thăm tới nhà lão Tiền đánh cá ở đầu thôn để mua tôm và hai con cá lớn. Và lại mấy hôm trước Tuyết Tùng theo đám con nít bắt được nửa thùng lươn và ốc đồng, gom góp lại cũng đủ một bàn thức ăn lớn rồi.

Lý Băng Nhạn cũng muốn vào bếp phụ một tay, song Văn Đan Khê không cho cô ra ngoài mà bắt cô phải nghỉ ngơi cho thật khỏe.

Tần Nguyên nhân cơ hội tranh thủ hỏi thăm Lý Băng Nhạn chuyện tiến triển tới đâu. Trần Tín ngồi bên cũng dỏng tai lên lắng nghe. Lý Băng Nhạn nhớ lời Văn Đan Khê dặn nên chỉ nói mình đã truyền lời, còn Văn Đan Khê nghĩ sao thì cô không biết được. Tần Nguyên cười cảm ơn cô, sau đó chuyển qua hỏi chuyện hai đứa trẻ, Trần Tín thì hơi hồi hộp trong lòng.

Lúc này Hạ hắc tử đảo tròn mắt, chồm miệng vào: “Lão Nhị này, người nói với cô ấy thế này đi, chúng ta bảo cô ấy lên núi hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ tại trên núi quá thiếu đại phu, đầu bếp cũng thiếu. Cô ấy vừa biết y thuật vừa biết nấu ăn vừa biết chữ, tương lai thể nào cũng đủ chuẩn làm người có học vấn thứ ba trên núi.”

Mặt Thạ phản đối ý kiến của Hạ hắc tử: “Thiếu đại phu với thiếu đầu bếp khi gì, toàn mấy thứ tạp nham, chúng ta thiếu nhất chính là tẩu tử!”

Hạ hắc tử nói tiếp với cái mặt khinh bỉ: “Người ngu à, câu này chỉ giấu trong bụng thôi, nói ra mà được sao? Chắc, người thiếu học thức đúng là không kín nổi cái mồm.”

Hai người này vừa lên tiếng thì mọi người chỉ còn biết câm nín. Tần Nguyên cười chịu thua, quyết định không thảo luận đề tài này nữa. Tới đây Hạ hắc tử mới sực nhớ ra Lý Băng Nhận còn ở đây, lập tức khóa mồm lại. Mặt Thạ thì rất bực mình, lần nào hắn nói cũng là sự thật, sao chẳng ai thích nghe hắn nói thật thế.

Tần Nguyên quay sang thảo luận vài chuyện khác với Trần Tín: “Đại ca, sắp tới lưu dân sẽ tăng lên rất nhiều, chúng ta có thể nhân cơ hội này để chiêu mộ thêm binh sĩ. Người của chúng ta quá ít, giờ đây phân ra mấy đội thì càng ít hơn.”

Trần Tín gật đầu: “Được, đệ xem rồi lo liệu đi.”

Tần Nguyên bổ sung: “Thêm người thì e là sẽ thiếu lương thực, chúng ta phải ra sức khai khẩn nhiều đất hoang hơn nữa.”

Hai người trao đổi qua lại, phần nhiều là Tần Nguyên cho ý kiến, thỉnh thoảng Trần Tín sẽ góp vào mấy câu.

Đối với chủ đề này, Hồng đại hồ tử và Hạ hắc tử có thể xen vào vài câu, trong khi Mặt Thạ thì chẳng có tý hứng thú nào. Lý Băng Nhận không tiện ở lại đây góp lời nên bèn dắt hai đứa trẻ ra sân sau.

Cô vừa đi khỏi, Hạ hắc tử đã quay ngay sang Mặt Thạ, nhỏ giọng bàn bạc: “Người nói coi, mấy lần trước chúng ta chưa thành công lần nào, đợt này có nên lấy công chuộc tội không?”

Mặt Thạ gật đầu nghiêm túc: “Đương nhiên.”

Hai người núp trong góc phòng rì rầm thương lượng, cổ nhỏ giọng hết sức.

Hạ hắc tử: “Hai chiêu trước thất bại, phải nghĩ ra chiêu mới.”

Mặt Thạ vồ vồ đuôi, thỉnh linh một tia chớp lóe lên trong óc: “Tất cả chúng ta đều liên quan tới cá, hay là nhét vào bụng cá thứ gì đó đi.” Dù thất bại cũng có cá để ăn.

Hạ hắc tử liếc xéo: “Đầu heo.”

Mặt Thạ gân cổ đốp lại: “Người mới là đồ đầu heo, người còn thiếu đầu óc!”

“Khụ khụ.” Tiếng cãi nhau của hai người lọt vào tai Trần Tín, hắn lờm Mặt Thạ một cái sắc lèm, chậm rãi thả ra một câu: “Rảnh quá thì đi làm việc đi.”

Hai người đành hậm hực ngậm miệng lại. Hạ hắc tử xách ghế ngồi cạnh Hồng đại hồ tử, bỏ lại Mặt Thạ ngồi sàu nảo một mình với góc tường.

Chỉ mới một lát mà Mặt Thạ đã ngồi không yên chỗ. Hắn cứ ngo ngoáy trên ghế hồi lâu, cuối cùng quyết định vào bếp ngó thử. Còn chưa thò chân vào bếp hắn thì đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi phả ra từ bên trong. Văn Đan Khê

vừa liếc thấy hắn thì đã bảo hắn bung thức ăn lên phụ Lý thăm mà chẳng có lấy tí khách sáo nào. Chuyện này thì Mặt Thạo hết sức cam tâm tình nguyện.

Món dọn lên đầu tiên chính là lươn rán mỡ, trai sông rang và ốc đồng xào, tiếp theo là cá dầm đường, cá luộc và tôm nướng. Mặt Thạo với Hạ hắc tử ngó bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị mà đồng lòng nuốt ực nước miếng, hai người liếc nhau, cùng hạ quyết tâm phải nghĩ mọi cách để đại tẩu lên núi nhanh nhất có thể.

Đội thịt gà và bánh nướng áp chảo bung lên rồi, Văn Đan Khê bảo mọi người chuẩn bị ăn cơm. Trong khi đó mọi người đều rất ăn ý chừa một chỗ trống ngay kế bên Trần Tín.

Tiếng hô khai tiệc của Văn Đan Khê vừa dứt, Mặt Thạo đã thò đũa ra, gắp ngay một miếng cá luộc to đùng mà hắn đã ngấp nghé từ lâu, ăn tới quên trời quên đất. Những người còn lại cũng đều động đũa, chỉ mỗi Tần Nguyên là còn nhã nhặn chút đỉnh, thỉnh thoảng quan tâm gắp thức ăn cho hai cô gái trên bàn. Đương nhiên, y không dám quá quan tâm tới Văn Đan Khê. Lúc này Trần Tín cũng không đoái hoài tới ánh mắt người khác, hắn dùng một đôi đũa sạch gắp đủ loại thức ăn vào trong bát Văn Đan Khê: “Đây, cô ăn nhanh chút đi, không thì lát nữa bị mấy tên kia ăn sạch mất.”

Nói xong hắn còn chột dạ nhìn thử phản ứng của những người khác, trên thực tế hắn nghĩ hơi thừa, vì giờ phút này trong mắt đám kia chỉ còn mỗi cơm, nào để ý tới cái gì nữa đâu!

Văn Đan Khê cười cười đáp lại hắn: “Ngài ăn mau đi, đừng gắp cho ta nữa.”

Trần Tín vừa nhìn thấy nụ cười của cô thì tim đã nhũn ra hết như con lươn rán trên bàn. Hắn cúi đầu ăn, nhưng có lẽ là vì nghĩ tới hình tượng, nên kiêu ăn nhã nhặn hơn trước đây rất nhiều.

Bầu không khí trên bàn dần rộn rã hẳn lên, mọi người vừa ăn vừa tán dóc.

Lúc Mặt Thạo ăn tới món lươn rán thì lên giọng than thở với vẻ mặt thán phục: “Ai ngờ lươn lại ngon thế này chứ, trong cái hồ dưới chân núi chúng ta có đầy ra, Cao Bàn Tử vớt mấy con làm một nồi mà khó ăn chết được, còn sót cả răng.”

Hạ hắc tử cũng bồi thêm: “Ừ, trai sông này cũng đầy nhóc hồ.”

“Hừ, lần trước ta bắt mấy con cá lớn bảo nhà bếp làm, ai dè tanh khỏi bàn.”

Hai người vừa ăn nhiệt tình vừa bình luận ra rả về món ăn, càng nói càng hăng, còn mấy chuyện không vui vừa rồi thì vứt hết vào bụng cá.

Tần Nguyên ngoảnh sang Văn Đan Khê: “Món lươn này Văn đại phu làm thế nào vậy? Rất ngon.”

Văn Đan Khê cười kể lại cách làm cho y: “Sau khi bắt lươn về thì nuôi trong nước hai ngày, nhớ phải thay nước liên tục, sau đó nhỏ vào trong nước vài giọt

dầu để bùn cát trong bụng nó thải ra hết, cuối cùng mới rót tiếp rượu trắng vào...”

Tần Nguyên hỏi còn Văn Đan Khê đáp, Trần Tín ngồi bên nghe không sót chữ nào, hẳn đột nhiên cảm thấy nghe cô nói chuyện thế này cũng là một loại hưởng thụ.

Sau khi cả bọn ăn cơm xong thì trời còn chưa tối hẳn, tốp năm tốp ba thôn dân dắt díu nhau tới trị thương, đa số họ bị thương không quá nghiêm trọng.

Mọi người chen chúc trong sân bàn tán âm ỉ.

“Ây dà, người đã tới Phương gia chưa? Phương Đại Sơn bị mã phi giết chết rồi, đúng là đứa nhỏ đáng thương mà.”

“Ừ, bọn Đại Sơn chết vì bảo vệ thôn, sau này chúng ta phải giúp đỡ nhà họ nhiều hơn mới được.”

“Tất nhiên rồi, haizz...”

“Còn Vương gia nữa.”

Văn Đan Khê xem bệnh cho thôn dân xong thì đa số họ đều về nhà lo tiếp chuyện gia đình, nhưng một số phụ nhân có quan hệ tốt với Văn gia thì ở lại phụ Lý Băng Nhạn ít việc nhà.

Trần Tín đã tự giác lĩnh ra sân sau hóng gió. Ban đầu Mặt Thạ cũng muốn tới đó góp vui, nhưng lại bị Hạ hắc tử ít nhiều còn có mắt nhìn tha đi chỗ khác, nhìn điệu bộ của đại ca chắc hẳn là muốn đi tìm Văn Đan Khê nói chuyện, bọn mắt chột này đi xem náo nhiệt cái nỗi gì.

Tới khi Văn Đan Khê dọn dẹp đầu vào đó thì trời cũng sụp tối rồi. Lý Băng Nhạn và mấy phụ nhân đang trò chuyện ở phòng bên, trong nhà chính chỉ còn một mình cô. Cô chong đèn rồi ngồi xuống vá lại quần áo. Lúc cô mới xuyên thoi không tới đây thì vẫn chưa biết thua thừa gì, sau đó nhờ học theo các đại thẩm và đại tẩu trong thôn, nên giờ vá quần áo trông cũng tạm tạm.

Trần Tín ngồi ở sân sau một lát thì đứng định đi vào nhà chính, lúc bước vào còn cố tình nói lớn tiếng: “Sân sau nhiều muỗi quá, cắn chết ta.”

Văn Đan Khê cắn phụt đầu sợi chỉ, cảm cú làm tiếp chuyện của mình. Trần Tín cứ bước sấn lên trước, lúc tới gần hẳn mới phát hiện thứ cô đang vá chính là y phục của mình. Bỗng dưng, đáy lòng hẳn dâng lên một dòng nước ấm. Hẳn nhìn cô đỡ đỡ mà chẳng nói lời nào.

Văn Đan Khê đang nghĩ nên mở lời với hắn thế nào, ai dè vừa ngẩng đầu lên lại thấy ngay cái dáng ngờ nghệch của hắn. Cô nhất thời buồn cười, phụt một cái bật cười thành tiếng, Trần Tín như sực tỉnh lại, vội vã vớ lấy cái ghế ngồi xuống.

Văn Đan Khê suy nghĩ giây lát, cuối cùng quyết định khai sơn dựng núi.

Cô vừa vá áo vừa nói: “Ta vừa biết y thuật vừa biết chữ, nấu ăn cũng biết đôi chút, sau khi lên núi có thể giúp các người không ít chuyện.”

Trần Tín nghe xong thì buồn bực đáp: “Những chuyện đó đều có người làm rồi, không cần tới cô.”

Văn Đan Khê nói tiếp: “Tuy nữ nhân như chúng ta không thể ra trận giết địch, nhưng may vá, gieo trồng, nuôi gà gì đó đều làm được hết, không thể tính là ăn không ngồi rồi.”

Trần Tín nghe mà hơn bực bối trong lòng, cô nói vậy là ý gì. Ăn không ngồi rồi là sao chứ?

Hắn cất giọng nói: “Trên núi chúng ta chẳng thiếu ai, đầu bếp, may vá, nông phu muốn người nào có người nấy. Còn chỗ đâu cho cô làm?”

Văn Đan Khê phìền muộn ra mặt: “Vậy ngài nói xem, rốt cuộc các người thiếu ai mới được?”

Lúc đầu cô cứ tưởng là mình có thể đầu cơ kiếm lợi, nào ngờ người ta căn bản không thèm gó tới.

Trần Tín bóp trán, áp a áp úng cả buổi mới nhỏ giọng nói ra một câu đầy chột dạ: “Hiện giờ chỉ còn một vị trí thiếu người nhất, tìm rất lâu rồi vẫn không có ai thích hợp.”

Văn Đan Khê vừa nghe thì nhất thời hăng hái hẳn lên: “Là vị trí nào?”

Cô đã nghĩ kỹ rồi, bất kể vị trí này làm gì, cô nhất định phải lừa dối phương tin mình đủ khả năng đảm nhiệm.

Trần Tín ngượng ngừng giơ tay sờ sờ cổ, cười khờ nói: “Ta, thiếu một người vợ.”

Văn Đan Khê: “...”

Văn Đan Khê hết sức buồn bực, sao quanh đi quẩn lại hẳn cứ nói tới vấn đề này chứ! Cô lấy lại bình tĩnh, lúc này hai người chưa quá thân, cô không thể nào nói thật suy nghĩ của mình cho hắn biết một cách tự nhiên được. Suy đi xét lại chỉ còn cách là xài lại cố đó thôi.

Văn Đan Khê hăng giọng, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Lần trước ta đã nói rồi, ta muốn giữ đạo hiếu với phụ mẫu và huynh trưởng. Nếu ngài nghĩ vậy thì ta không đi nữa.”

Trần Tín vừa nghe cô nói không đi thì lập tức luống cuống, lật đật thỏa hiệp: “Đừng đừng, ta không nghĩ tới chuyện này nữa là được chứ gì.”

Nói đoạn hấn rầu rĩ cúi gầm đầu, làm bầm thêm một câu: “Thiếu thì thiếu, dù sao cũng thiếu bao nhiêu năm nay. Chờ một lát cũng không sao.”

“...”

Văn Đan Khê ngẫm lại giây lát rồi bỏ sung: “Lúc trước ta dự định chịu tang hai năm, nhưng ngẫm lại bây giờ là thời kỳ đặc biệt, cho nên quyết định chỉ chịu tang một năm là đủ, một năm sau ta sẽ cho ngài câu trả lời thuyết phục...”

Ngụ ý của nửa câu sau là: Ngài có cơ hội một năm, bởi ta chưa nói là không đồng ý. Ngược lại cô cũng có thời gian để suy nghĩ kỹ càng hơn, một năm sau, bất kể cô thấy mình có hợp với người ta hay không, thì cũng sẽ đưa ra quyết định. Tuổi trẻ của nam nhân cũng là tuổi trẻ, không thể nào nấn ná lâu quá được.

Trần Tín nghe cô đặt ra thời hạn, tuy không quá như ý nhưng tốt xấu gì cũng có một tia hy vọng. Trong lòng vui vẻ hơn hẳn, mặt tỏa ra ánh hào quang phơi phới, giọng điệu cũng kích động thấy rõ: “Cô yên tâm, lên núi rồi cô muốn làm gì tùy thích, không ai dám bắt cô làm chuyện mình không thích đâu.”

Văn Đan Khê tiện đà tiếp lời: “Đúng là ta không nhìn lầm, ngài nói thế thì ta an tâm rồi, chúng ta cứ quyết định vậy đi.”

Trần Tín gật đầu bất đắc dĩ, sao hấn cứ cảm thấy mình vừa sa vào cái bẫy đã được cài sẵn thế này?

Văn Đan Khê đạt được mục đích rồi nhưng vẫn không quên thay cho đổi phương quả táo ngọt, cô nói với giọng chân thành: “Thời cuộc hiện nay quá loạn lạc, may nhờ có ngài, bằng không ta thật lòng không biết phải xoay sở làm sao. Các huynh đệ núi Nhạn Minh cũng chính trực nhiệt tình như ngài vậy, bằng không ta đã không dám lên núi rồi.”

Trần Tín nghe cô khen mình thật lòng thật dạ như thế, trong ngực bỗng trĩu dậy cảm giác bi tráng hào hùng, lưng cũng trở nên thẳng đuột, đôi mắt màu biển đổi sang màu rực rỡ như ngọc bích, song miệng hấn vẫn không quên thốt ra mấy câu khiêm tốn: “Nào có, đây là chuyện phải làm thôi.”

Trong lúc trò chuyện Văn Đan Khê cũng đã tranh thủ vá xong chiếc áo trong tay, cô đưa nó qua nói: “Áo vá xong rồi, giờ cũng đã trễ ngài nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trần Tín nhận lấy áo nhưng vẫn ngồi bất động, hấn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chỉ mới tối chưa bao lâu thôi, trễ hời nào.

Nhưng chủ nhân đã nói thế rồi, không muốn đi cũng không được, hấn buộc lòng phải đứng dậy, cà kê thật lâu mới lên tiếng: “Gian phòng kế bên nhiều muỗi, ở đây lại chẳng thấy con nào. Chắc muỗi cũng biết cô là đại phu.”

Văn Đan Khê câm nín, sao nghe câu này cứ dị thể nào ấy.

Cơ mà người ta đã không muốn đi thì cô cũng không đuổi thẳng được, dù gì về sau người ta cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô mà, không thể mịch lòng được.

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê lại cầm cái rổ thêu lên làm tiếp, trong khi Trần Tín vẫn đứng yên một bên nhìn cô lom lom. Chẳng bao lâu sau, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng bước chân của Lý Băng Nhạn với những phụ nhân vang lên bên ngoài nhà. Lúc này Trần Tín không đi cũng không được nữa.

Hắn vừa mới bước chân khỏi phòng, Lý Băng Nhạn tiễn những phụ nhân về xong cũng vừa quay về phòng, cô nhìn Văn Đan Khê cười hỏi: “Đã nói chuyện xong chưa.”

Văn Đan Khê gật đầu: “Xong rồi.”

Nghe thế Lý Băng Nhạn bèn nhắc một cái ghế ngồi xuống, bắt tay vào may chung với Văn Đan Khê.

Sáng hôm sau, Hồng đại hồ tử và Quách Đại Giang dẫn người vào thành mua lương thực, Văn Đan Khê đưa cho họ một tờ giấy nhờ mua hộ dược phẩm và vật dụng hằng ngày. Mặt Thạo và Hạ hắc tử đã biết tin Văn Đan Khê đồng ý lên núi Nhạn Minh, nên mới bảnh mắt ra hai tên này đã kéo tới giục: “Văn đại phu, để bọn ta dọn nhà phụ cô cho.” Y như sợ cô đổi ý không thêm đi nữa vậy.

Văn Đan Khê cười nói: “Ta còn muốn thu dọn một chút nữa, lúc nào chuẩn bị xong thì sẽ báo cho các người.”

Hai người cười hề hề rồi chạy tới chỗ khác làm việc.

Còn Tần Nguyên thì rải tin khắp thôn, báo rằng các thôn dân có thể lên núi Nhạn Minh sống trên nguyên tắc tự nguyện, thôn dân ở trên núi khai hoang ba năm đầu có thể miễn thu thuế. Sau khi tin này loan ra, khá nhiều người do dự phân vân. Có người biết Văn Đan Khê muốn đi bèn tới đây nghe ngóng tình hình.

Văn Đan Khê cũng rõ ý của những người này, chuyện họ nhận sự che chở của quân Phá Lỗ còn tạm chấp nhận được, vì ai cũng hiểu thời cuộc rối ren muốn sống sót không dễ chút nào. Song nếu lên núi thì cơ bản chẳng khác nào vào rừng làm cướp. Thanh danh dòng họ, hôn sự của nữ nhi đều phải chịu sự ảnh hưởng to lớn. Sau khi các thôn dân xác nhận được tin này, ánh mắt nhìn Văn Đan Khê cũng thay đổi ít nhiều.

Văn Đan Khê cũng lười nói nhiều, nói đối phó dăm ba câu rồi đuổi khéo người về. Ai ngờ mấy ngày sau, số thôn dân kéo tới Văn gia nghe ngóng tin tức mỗi lúc một nhiều hơn, phần lớn họ đều nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm xót xa. Có vài đại thẩm hiền lành còn sụt sùi nói: “Con gái đáng thương, rốt cuộc cháu vẫn bị hấn nhớ thương.”

Văn Đan Khê kinh ngạc ra mặt: Chuyện gì thế này?

Chuyện diễn ra sau đó có phần thiên về hướng bi kịch. Chẳng biết ai khơi mào loan tin đồn rằng Văn Đan Khê bị Trần Tín coi trọng, cho nên tên đầu sỏ

thổ phỉ này mới vi phạm lời thề không chiếm đoạt dân nữ, muốn ép cưới Văn Đan Khê bằng được.

Còn có người đồn rằng Trần Tín mang an uy của thôn dân thôn Thanh Khê ra để uy hiếp Văn Đan Khê, Văn Đan Khê vì hương thân phụ lão toàn thôn mà lẫm liệt hiên ngang, đứng ra hi sinh thân mình... Kha khá người còn tự động bỏ não bằng hình tượng một cô gái nhẫn nhịn chịu nhục, cao thượng xả thân, hy sinh vì nghĩa...

Sau rốt, tin đồn càng lan xa thì càng thêm mắt thêm tai, tam sao thất bản. Ban đầu, Văn Đan Khê cũng cố giải thích là mình tự nguyện nhưng chả ai thèm tin. Mọi người chỉ muốn tin thứ mà họ nghĩ thôi. Sau vài lần thử, Văn Đan Khê dứt khoát quyết định học tập lão thiền sư, cầm mõ không nói, chỉ cười không đáp.

Khi tin đồn thất thiệt này lọt tới tai Mặt Thạo và Hạ hắc tử thì cả hai tức tới đập bàn. Hạ hắc tử cáu giận bất bình: “Mấy người này nghĩ quái gì vậy hả, nếu quân Phá Lỗ chúng ta cướp nữ nhân thật, thì trên núi có ế nhan nhân như bây giờ không? Chúng ta thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch, vậy mà lại bị gieo tiếng xấu, rõ là ức chết đi được mà!”

Mặt Thạo thì trợn tới trắng mắt, ức chế tới độ cào cào vết sẹo trên mặt.

Đột nhiên hấn vồ đùi la lên: “Có rồi.”

Hạ hắc tử đang nổi điên, không kiềm được lửa nóng liếc xéo hấn một cái, nói giọng lạnh run: “Có cái khi gì? Ngươi có bệnh à?”

Mặt Thạo trừng tới lác mắt đáp: “Ta đột nhiên có một kế cực hay, ngươi ghé tai lại đây.”

Hạ hắc tử chẳng tin hấn nghĩ ra được kế gì hay ho, dù vậy vẫn bất đắc dĩ bước tới, hỏi với giọng hời hợt: “Ồ, nói coi, ta nghe.”

Mặt Thạo sợ mình quên bém mắt nên nói ào ào một hơi: “Ngươi nhìn đi, bây giờ những thôn dân này đồn đại ca muốn cướp Văn đại phu làm áp trại phu nhân, đại ca có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nữa, ngươi nghĩ coi giờ nên làm gì đây?”

Hạ hắc tử lăm bằm: “Làm gì nổi nữa, đồn thì cũng đồn hết rồi, nói tiếp thì cũng chả mất miếng thịt nào.”

Lần này tới lượt Mặt Thạo khinh bỉ Hạ hắc tử: “Hừ, còn dám xưng là người có học thức thứ hai, có nhiều đó mà không nghĩ ra. Ngươi dỏng tai lên mà nghe ta nói đây, chúng ta cứ dứt khoát trương kế tỵ kế làm vậy làm vậy... hiểu chưa?”

“Hả “ Hạ hắc tử nghe xong kế của Mặt Thạo thì mặt mũi cũng đàn ra.

Lát sau hấn mới lên tiếng với giọng cảm thán: “Lão Ngũ à, đầu óc ngươi cũng có lúc sáng sủa, kế này được, hay hay.”

Mặt Theo vênh vác: “Hay gì, phải nói là tuyệt cú mèo.”

Hạ hắc tử chẳng buồn cự nhau với hắn, gật đầu lia lịa: “Phải phải, đây quả là con cóc trước trời mưa — tuyệt cú mèo.”

Cả hai đều là người mau lẹ nên đã tính thì làm liền. Vừa bàn xong chuyện bèn gấp rút bắt tay chuẩn bị ngay.

Qua mấy ngày, Văn Đan Khê sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, đồng thời cũng chán chẳng muốn nghe các hương thân hỏi dò ý kiến nữa, cho nên dự định lên núi ngay. Mặt Theo và Hạ hắc tử nghe thế thì đồng ý rồi rít, chạy tới thật nhanh để dọn nhà phụ cô.

Sớm hôm sau, chợt nghe trong thôn vang lên tiếng kèn trống dồn dập từng hồi.

Văn Đan Khê hỏi Lý Băng Nhạn với giọng thắc mắc: “Hôm nay nhà ai có việc vui sao?”

Lý Băng Nhạn lắc đầu mù mờ.

Hai người cũng tò mò theo những người khác đứng ở cổng sân hóng cuộc vui, từ đằng xa đã nhìn thấy bốn người đàn ông cường tráng khiêng một chiếc kiệu hoa rảo bước như bay tới Văn gia. Mà đi trước mở đường lại chính là Mặt Theo và Hạ hắc tử.

Tới đây Văn Đan Khê càng thắc mắc hơn. Cô đang mải suy nghĩ thì chợt nghe Mặt Theo oang oang cái mồm: “Này này, nhường đường tí nào, nhường tí nào, để đại tẩu ta lên kiệu hoa nào.”

Ai nấy đều mở to mắt ngó nhau: Đại tẩu hắn là ai?

Chỉ giây lát kiệu hoa đã khiêng tới ngay trước mặt Văn Đan Khê, tiếp đó hai bà mối ăn mặc sặc sỡ bước qua, Văn Đan Khê nhận ra một người trong số đó là bà mối Tiền từng tới nhà thuyết phục mình.

Hai bà mối sấn tới lôi lôi kéo kéo Văn Đan Khê lên kiệu hoa, vừa lôi vừa nói như hát: “Văn cô nương à, cô lên kiệu hoa nhanh đi mà, gả qua đó nhất định cô sẽ được ăn ngon mặc đẹp chỉ tay năm ngón, đi đâu mà tìm được mối tốt thế này cơ chứ.”

Mặt Theo đứng bên cũng hét ầm lên hung ác: “Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt à, đại ca của ta đã xuống nước mời bà mối tới tận đây, vậy mà cô còn không vui hả. Hôm nay ta nói thẳng cho cô biết, nếu cô cứ cự tuyệt tiếp thì đại ca ta sẽ bỏ mặc thân của cô luôn, mã phi Thất tử quái gì đó khỏi cần nhờ tới bọn ta nữa.”

Văn Đan Khê nhìn mấy người này kẻ tung người hứng mà thộn mặt ra, cả buổi chẳng mò ra được gì sất.

Hạ hắc tử vội vàng sắp tới thì thào một câu: “Tẩu tử à, tẩu phối hợp diễn trò tỵ đi mà, mau mau lên kiệu đi mà.”

Văn Đan Khê còn hơi ngần ngừ, nhưng đã bị hai bà mỗi phốp pháp lôi tuột vào trong kiệu, bốn kiệu phu khiêng lên ngay lập tức, sau đó chạy vội đi.

Tuyết Tùng và Tuyết Trinh sợ tới nỗi khóc văng lên, Lý Băng Nhận cũng vùng vẫy không ngừng. Mặt Thạo và Hạ hắc tử vội vàng lên tiếng khuyên giải, giải thích cặn kẽ. Sau đó sai người vác theo đồ đạc mà Văn Đan Khê đã chuẩn bị trước, cùng nhau lên núi.

Thôn dân thôn Thanh Khê bàn tán loạn hết cả lên, có mấy người chính nghĩa toan bước lên nói lý, nhưng nhắc thấy Mặt Thạo và toán binh sĩ hung ác bặm trợn, thì ai nấy đều nhát gan lùi hết xuống.

Lúc sắp đi Mặt Thạo còn không quên tặng kèm một câu quát tháo: “Đủ rồi, đừng gào nữa, đại ca ta nói chỉ cướp lần này thôi, sau này chả cướp nữa đâu!”

Giọng hắn vừa dứt thì bỗng nghe thấy một tiếng quát vang lên còn khủng khiếp hơn hắn gấp mười lần:

“Lão Ngũ, chuyện gì đây hả?!”

Trần Tín đen mặt trừng mắt nhìn Mặt Thạo nổi giận đùng đùng. Mặt Thạo thót tim chột dạ quay phắt đầu đi, nhưng ngay sau đó hắn bỗng thẳng lưng lên, nói kiêu đã hồng thì cho hồng luôn: “Đại ca, huynh đừng nổi nóng. Dù huynh cướp hay không cướp thì người ta cũng cho là huynh cướp thôi, bây giờ huynh có tức thì người cũng đã lên kiệu rồi.”

Trần Tín chau chặt mày, siết chặt tay, trông điệu bộ đáng sợ như muốn xé nát người tới nơi. Mặt Thạo thấy tình hình này thì hoảng tới nỗi co rúm lại, trước đây lão đại cũng từng động thủ rồi, thôi thì, ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách.

Hắn nhìn quanh quát một hồi, đúng lúc bắt gặp Tàn Nguyên đang đi tới từ đầu bên kia, lập tức rống cổ la lớn: “Lão Nhị tới rồi!”

Quả nhiên Trần Tín ngoảnh qua hướng Tàn Nguyên ngay lập tức. Mặt Thạo thừa cơ tra đầu vào chân chuồn nhanh ra sau Tàn Nguyên.

Trần Tín không tiện đuổi theo, đành sầm mặt nhìn Tàn Nguyên, tức mà chẳng biết làm sao: “Đệ nghĩ xem bây giờ nên làm sao đây?”

Tàn Nguyên cố nhin cười, giả vờ nghiêm túc suy tư chốc lát, đành mặt nói: “Đại ca đừng ở lại đây mà nên về núi đi, đệ sẽ giải thích cho các hương thân hiểu, đệ đoán Văn đại phu cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, có lẽ bây giờ đang sợ hãi không chừng.”

Trần Tín vừa nghe đã quýnh lên: “Có thể lắm, cô ấy nhất gan nhất định đã bị dọa, ta phải về nhanh giải thích mới được!”

Nói rồi hấn phóng thật nhanh lên ngựa, cấp tốc chạy về núi Nhạn Minh. Tàn Nguyên hướng mắt nhìn theo bóng dáng của Trần Tín, chờ hấn đi xa rồi mới phá lên cười lăn lộn. Mặt Thạo núp bên gối y với ánh mắt kỳ quái, không biết y đang cười cái gì.

Tàn Nguyên cười hả dạ xong, xoay người cầm quạt gõ gõ cái đầu to của Mặt Thạo: “Đệ ở yên đây chờ đi, ta đi giải thích với hương dân vài câu, sau đó cả bọn về núi xem náo nhiệt.”

Mặt Thạo cười hề hề, ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Trên đường núi nối từ thôn Thanh Khê lên núi Nhạn Minh, một cỗ kiệu hoa đỏ chói lác lác đi tới. Văn Đan Khê đang ngồi gọn gàng trong kiệu, lúc này cô đã hơi rõ chuyện gì vừa diễn ra, không nhịn nổi bèn mắng thâm hai tên chết bầm kia trong bụng.

Họ không làm gì thì ít nhất thôn dân chỉ suy đoán suông thôi, giờ thì tin Trần Tín bắt cô đã thành thật luôn rồi. Thế nào sau này núi Nhạn Minh cũng bị ảnh hưởng tiêu cực cho xem, ôi...

Thảo nào người ta thường nói “Vật hợp theo loài, người tụ theo bày”, chẳng sai chút nào, mấy tên quây quanh Trần Tín toàn là đồ dân thôi.

Bốn kiệu phu chạy hết tốc lực hồi lâu, áng chừng cũng mệt mỏi nên chậm rãi dừng lại, đổi qua một nhóm khác.

Mọi người nghỉ chân xong toan đứng dậy đi tiếp, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng vó ngựa vọng tới rầm rập. Sau đó là tiếng lách ba lách bấp của Hạ hắc tử: “Tướng, tướng quân, chẳng phải ngài đang làm việc với quân sư sao?”

Trần Tín liếc hấn một cái sắc lèm, quát lớn: “Cút qua một bên! Lát nữa ta tìm người tính sổ sau!”

Hấn vừa quát xong thì chân cũng đã tới trước kiệu, vội vàng vén màn kiệu nhìn vào trong, vừa khéo chạm phải cặp mắt đen láy của Văn Đan Khê.

Hấn háng giọng giải thích: “Khụ khụ, có hù cô sợ không? Không phải ta bảo họ tới bắt cô đâu.”

Văn Đan Khê mỉm cười: “Hạ hắc tử đã nói với ta rồi.” Nói đoạn cô khom lưng chậm rãi bước ra khỏi kiệu.

Hạ hắc tử đứng bên mà thấp thỏm bất an, sợ Trần Tín xử phạt nên vội vàng nhân dịp này bước lên phân trần cho mình: “Văn đại phu, Tướng quân, hai người hãy nghe thuộc hạ nói. Chúng thuộc hạ làm vậy là nghĩ cho Văn đại phu thôi.”

Trần Tín trừng hấn nạt: “Các người bắt cô ấy lên núi mà là nghĩ cho cô ấy sao?!”

Hạ hắc tử xoay tít đôi tròng mắt, cười nịnh đáp: “Xin Tướng quân hãy ngẫm lại, lúc các hương thân biết Văn đại phu lên núi đã bàn tán gì?”

Trần Tín lặng thinh, đương nhiên hẳn biết mọi người bàn tán gì. Một nhóm nói hẳn cưỡng ép cô, chuyện này thì chẳng hề hấn gì, đằng nào hẳn cũng không quan tâm tới tiếng tăm của mình. Nhưng lời đồn của nhóm khác thì không được lọt tai như thế, gì mà Văn Đan Khê ham mê vinh hoa phú quý nên bỏ thân cho cướp, làm hẳn tức tới quá sức chịu đựng. Hẳn bảo mọi người phải giấu diếm chuyện này, không dám cho Văn Đan Khê biết, mặt khác cũng rất sợ Văn Đan Khê kiêng kị danh tiếng rồi đổi ý không đi nữa.

Hạ hắc tử thấy lời của mình có tác dụng, xốc lại tinh thần nói tiếp: “Mặc dù chúng ta làm vậy sẽ tổn hại tới danh tiếng của Tướng quân, nhưng thay vào đó thanh danh của Văn đại phu sẽ vẹn toàn. Khẳng định sau này mọi người đều đồn rằng cô ấy buộc phải lên núi vì bất đắc dĩ. Thế thì Tướng quân có gì để buồn bực chứ!”

Nghe thế, sắc mặt Trần Tín dịu lại thấy rõ, ừm, nói vậy thì cướp đúng rồi. Thế cũng hay, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Hắn nhìn qua Văn Đan Khê lần nữa, nét mặt cô lúc này khá bình tĩnh, hình như không có vẻ gì là tức giận, thấy thế lòng hẳn càng kiên định hơn, chưa kể còn thấy hơi hơi vui sướng.

Hạ hắc tử thấy mình đã thanh toán xong Trần Tín, vội cười hì hì nói: “Văn đại phu, cô lên kiệu nhanh lên, lát là tới ngay.”

Trần Tín lại phát tay nói: “Ngồi kiệu xóc lắm, cưỡi ngựa với ta tốt hơn.”

Văn Đan Khê không muốn cưỡi chung ngựa với hẳn trước mặt mọi người, bèn chui thật lẹ vào trong kiệu cao giọng nói: “Khiêng kiệu đi, ta thích ngồi kiệu.” Lớn tới ngàn này mà cô chưa được ngồi kiệu lần nào đâu.

Trần Tín thấy cô chui vào kiệu với tốc độ bỏ tròn thì hơi mất mát trong lòng. Nói thật ra suy nghĩ trong lòng, thì hẳn còn muốn cõng cô lên núi nữa kìa.

Hắn suy nghĩ chốc lát rồi đột nhiên bước lên, gạt kiệu phu ở bên phải phía trước kiệu ra, nói: “Ra ra, người đi chậm quá, để ta khiêng thay cho.”

Kiệu phu trở mắt nhìn giây lát, nhủ thâm trong bụng, ta còn chưa đi bước nào sao ngài biết chậm? Nhưng hẳn không dám nói ra lời mà chỉ đáp: “Vâng vâng, Tướng quân khiêng nhanh hơn nhiều.”

Những người còn lại cũng nhìn nhau trân trân, hơi lúng túng chẳng biết làm sao, Trần Tín không nhìn được quát: “Có đi hay không hả, trời sắp nắng tới nơi rồi kìa!”

Lúc này đoàn người mới lấy lại tinh thần, vội vã nhắc kiệu đi tiếp.

Văn Đan Khê ngồi gọn bên trong tới thành thoi thụt thái, để thoáng gió cô còn vén màn kiệu lên, vừa thưởng thức phong cảnh trên núi vừa nhìn Trần Tín

chạy hì hục đằng trước, lòng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều. Trần Tín có thể cảm giác được Văn Đan Khê đang nhìn mình, bước chân của hắn lúc này rất có lực, cả cơ thể đều phun trào sinh lực, bước đi cũng nhẹ tênh khó tả. Vì để phối hợp nhịp nhàng với hắn, ba kiệu phu còn lại đành phải bám bụng theo sát, ai cũng kêu gào trong lòng, nhưng chẳng ai dám phá bình lòng hăng hái của hắn.

Một trong số kiệu phu thật tình hết chịu nổi, bèn thu hết can đảm lí nhí kiến nghị: “Tướng quân, chúng ta có nên đi chậm lại tý không, không thì, sẽ rắc lăm.”

Trần Tín nghe vậy thì “Ừm” một tiếng, thả chậm bước lại. Hắn sực nhớ ra, nếu lên núi rồi thì hắn sẽ mất cơ hội khiêng kiệu cho cô, đáng lý hắn nên đi chậm hơn mới phải. Thành thử bước chân của hắn càng lúc càng chậm, cuối cùng chẳng thua đi bộ bao nhiêu.

Lần này, ba kiệu phu tiếp tục không chịu nổi, đi quá nhanh thì sức của bàn chân không đỡ nổi, đau nhức, đi quá chậm thì vai bị ma sát tới khó chịu, càng đau tợn. Cho nên người vừa lên tiếng lúc nãy lại lấy hết can đảm kiến nghị lần hai: “Tướng quân, trời càng lúc càng nóng, đi chậm, ngồi trong kiệu sẽ say nắng tới choáng đầu.”

Trần Tín lại “Ừm” một tiếng rồi đẩy nhanh tốc độ.

Văn Đan Khê ngồi trong kiệu thấy Trần Tín lúc nhanh lúc chậm, đột nhiên một nghi vấn ngời lên trong óc: Lẽ nào hắn thiếu đầu óc thật à?

Nếu Trần Tín biết suy nghĩ này của cô thì giá nào cũng tức tới hộc máu.

Sau khi băng qua đoạn đường bằng phẳng sẽ tới một con đường hẹp quanh co. Lúc này kiệu phu đã mệt đừ đừ, Hạ hắc tử nhanh chóng đổi sang một nhóm khác, nhưng Trần Tín không muốn đổi mà chỉ chuyển sang một đầu vai khác, tiếp tục đi băng băng tới trước.

Văn Đan Khê há miệng muốn khuyên hắn đừng khiêng nữa, nhưng nghĩ lại một chút bèn thôi, cái đồ đàn thói này nên mệt ná thử một lần cho thông minh ra.

Đi thêm một quãng lâu thật lâu nữa mọi người mới dừng lại nghỉ chân, ngay khi mọi người vừa ngồi xuống thì chợt nghe thấy một tràng tiếng ngựa hí, tiếp sau đó là giọng oang oang của Mặt Thạo: “Đại ca, chờ bọn đệ một chút.”

Văn Đan Khê cũng bước ra khỏi kiệu cho thoáng. Mặt Thạo vừa thấy cô thì lăn phóc xuống ngựa, nhào lên thi hành ngay đại lễ: “Tâu, Văn đại phu, xin cô tha lỗi cho ta với, ý này là ta bày ra.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn: “Thôi đi, dù gì ta cũng muốn đi, huynh chỉ tới đón ta mà thôi.”

Lúc này Mặt Thạo mới thở phào một hơi, hắn nhìn thoáng qua sắc mặt bất thiện của Trần Tín, ngoảnh lại nhếch miệng cười nịnh bợ Văn Đan Khê: “Ồm,

hay là cô khuyên đại ca đừng đánh ta được không, ta biết huynh ấy nghe lời cô nhất.”

Văn Đan Khê còn chưa mở miệng đã nghe Trần Tín lạnh giọng nạt: “Đệ nói sai rồi, ai nói ta cũng không thèm nghe, bữa nay ta phải đánh đệ một trận!”

Mặt Thạo đau khổ ra mặt, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê cười nói: “Huynh nên bị đánh cho một trận.”

Mặt Thạo tưởng thật, thất thểu cúi đầu nói xui lơ: “Được rồi, đánh thì đánh.”

Ngay sau đó Văn Đan Khê bỗng quay ngoác sang Trần Tín: “Chẳng phải ngài nói không thèm nghe ai sao? Ta khuyên ngài đánh, ngài nên làm ngược lại không đánh nữa mới đúng chứ?”

Trần Tín nói líu cả lưỡi: “Phải phải, ta không thèm nghe lời cô, không thèm đánh lão Ngũ một trận nữa.”

Mặt Thạo thoát cái rạng rỡ mặt mày: “Hề hề, cảm ơn đại ca.”

Tới đây, Tần Nguyên bị người ta bỏ quên nãy giờ bỗng bước vào tầm ngắm của mọi người, mặt y đầy ý cười thích chí, nhưng lại dùng cái giọng nghiêm trang để chen ngang vào: “Đại ca, Văn đại phu đi thông thả, bọn đệ đi trước một bước, về chuẩn bị một chút đây.” Nói xong thì đi thẳng một nước.

Hạ hắc tử lôi ống tay áo của Mặt Thạo rồi cũng nổi gót theo sau. Những người khác cũng lục tục bám đuôi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Trần Tín và Văn Đan Khê.

Trần Tín nhìn Văn Đan Khê mà lòng dào dạt vui mừng, hấn ngàn ngữ giấy lát, mở lời hỏi: “Cô mệt không? Để ta cõng cô nhé.”

Văn Đan Khê nhòm hấn với ánh mắt quái dị, sao tên này cứ ba lần bốn lượt muốn cõng cô thế, lẽ nào hấn có sở thích cõng con gái à?

Nghĩ tới đây Văn Đan Khê lại dùng ánh mắt dò xét sẫm soi hấn mấy bận. Trần Tín bị ánh mắt này nhìn tới nổi mắt tự nhiên, vô thức giật nhẹ vạt áo mình, hỏi với vẻ hơi bất an: “Cô sao vậy?”

Văn Đan Khê nghĩ giấy lát, quyết định hỏi toạc ra: “Có phải ngài có sở thích đặc biệt, tỷ như thích cõng nữ nhân không?”

Trần Tín vừa nghe cô nghi ngờ mình như thế, lập tức biến thành con mèo xù lông: “Cô không cho cõng thì thôi, sao lại vu oan bừa bãi cho người khác hả? Ta đâu phải trâu ngựa, làm gì có sở thích cõng người!”

Văn Đan Khê thấy hấn nổi giận, đành phải cười làm lành: “Được rồi, ngài phản ứng mạnh như vậy, lần sau ta không nói đùa nữa.”

Trần Tín đành phải dập tắt lửa giận, nhưng vẫn nói với giọng âm ức: “Bỏ đi, ta không sao.”